

Elena Peduzzi

Milly Merletti

Divatálmok

*fine
selection*

BALETT NEW YORKBAN

Milly Merletti
Divatálmok

Elena Peduzzi

BALETT NEW YORKBAN

Illusztrációk:
Federica Salfo

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

*Robert Pogorzelskinek,
aki megszerettette velem
a táncot*

1. *Rejtett kincsek*

A Merletti-házban aznap délután szelíd csend honolt, amelytől nyugalom járta át a régi ház emeleiteit és tágas szobáit.

Szombat lévén Agata, a házvezetőnő szokás szerint elbóbiskolt drázsérózsaszín, kényelmes hálóingében. Az első emelet kihalt volt. Mindenki a belvárosi divatházban tartózkodott: Nuvoletta néni, Pulviscola és Matteo. Ám kicsit feljebb, a legfelső emeleten pezsgett a levegő. A Merletti-ház régi divatszalonját a csoda ígérete és lelkesedés töltötte meg.

Milly és Becky rögtön ebéd után felment, mert új kalandra vágyott a ház legvonzóbb és legrejtélyesebb zugában. Milly nagyon boldog volt, hogy végre megszthatta valakivel hatalmas titkát. Eddig kizárólag

Pigattónak mesélt róla, akinek bár megvolt az a nagy előnye, hogy igazán megbízható bizalmas volt, ám mégsem ugyanaz egy macskának mesélni a kalandokról, mint a legjobb barátnőjének, akit ráadásul teljesen lázba hoztak a varázsruhák.

Az az igazság, hogy Becky csendes, sőt egy kicsit félszeg kislány volt, ezért hát Milly úgy gondolta, talán nem lenne túl szerencsés, hogy az időben utazzon, és hirtelen idősebb legyen. Szeretett álmodozni, és sokszor elképzelte a kalandokat, amelyeket ezekben a ruhákban át lehetne élni, de hogy tényleg felvegye őket... azt már nem!

– De ha nem akarod betartani a címke utasításait, szerinted mi fog veled történni?

– Nem tudom, Milly, de valami azt súgja, hogy ez veszélyes lehet. Én nem vagyok Merletti. Mi van akkor, ha ez a ruha rám *különös* hatást gyakorol?

– Milyen értelemben *különös*et? Azt gondolod, né tán lila pattanások jelennének meg az arcodon, vagy földigilisztává változnál?

Becky mosolygott. Milly néha tényleg olyan mókás tud lenni.

– Ki tudja, hol kötök ki, vagy éppen ott ragadok egy másik korszakban...

– Igazad van, Becky. Ezt soha nem tudnám magamnak megbocsátani.

– De azt hiszem, azért hasznodra lehetek a küldetésedben. Itt ellenséges területen vagyunk – folytatta Becky, akár egy összeesküvő. – Ha valaki leleplezne bennünket... Sosem aggódtál emiatt?

– Mi miatt?

– Hogy lelepleznek. Míg odaát vagy.

– Az igazat megvallva, nem nagyon – felelte Milly, aki ezt a veszélyforrást soha nem vette komolyan számításba. – De most, hogy belegondolok... Az valóban végzetes volna!

– Mostantól nem kell emiatt aggódnod. Itt vagyok én. Majd én őrt állok a mi kis erődünkben! – mondta Becky, és a mellkasára bökött.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg neked, Becky! – kiáltott fel Milly, és átölelte a barátnőjét, aki nem volt éppen egy bátor hős, de az biztos, hogy aranyból volt a szíve.

A két barátnő felnevetett, aztán továbbgyönyörködtek a szekrény csodálatos ruháiban. Volt ott egy sötét-kék, zöld és fekete selyemből varrt kimonó, amelyen csodálatos madarak pompáztak: szépséges növények közül bukkantak elő, mintha csak kézzel festették

1. fejezet

volna őket, meg egy hosszabb, fekete, V-kivágású, ejtett derekú ruha, amelyet teljes egészében hímzés díszített, a szegélyét pedig összekuszálódott selyemrojtok alkották. Észrevettek még egy hosszú, szűk szabású, szintén ejtett derekú, ujjatlan ruhát is, amelyet teljes egészében piros lüsztér borított.

– Hú! – kiáltott fel Becky, aki még mindig nem szokott hozzá a szekrény csodáihoz.

– Ezt nézd! – mondta Milly, és egy hosszú, vörös, selyembrokát ruhára mutatott: az ujjja bő volt, és

tágas nyílást hagyott a csuklónak, a derekán öv helyett aranyszínű zsinór futott körbe, a vállát és a dekoltázsát pedig értékes, vörös és aranyszínű bársonyberakások ékesítették.

– Mintha Robin Hood egyik kalandjából termett volna itt!

– Pontosan! Olyan, mintha Lady Mariané volna...

– felelte Milly álmodozva.

Ebben a pillanatban úgy érezte, mintha valami mocorogni kezdett volna a nadrágja zsebében. Az ezüstkulcs volt az.

Elővette és megnézte.

– Mi történt?

– Megmozdult!

– Tényleg?

– Igen. Időről időre ezt teszi. Néha olyan érzésem van, mintha élne.

– Valójában... amikor először mutattad nekem, én is így éreztem.

– Varázskulcs. És szerintem azért tesz így, hogy figyelmeztessen valamire.

Becky kíváncsian méregette, végül megsimogatta a sima felületet.

Miközben nézte, a kulcs megcsillant. Becky egy lépést hátrált.

– Félsz? – kérdezte Milly, aki még mindig a tenyerén tartotta a kulcsot.

– Megvillant! – A barátnője újból közelebb lépett.
– Mit gondolsz, mit akar tőled?

Beckynek nem volt ideje befejezni a mondatot, mert odalentről zaj szűrődött fel.

Milly tisztán hallotta, amint becsukódott a bejárati ajtó, aztán az anyja hangját, amint őt szólongatja.

– Hazajöttek! Gyorsan, ki innen, vagy jaj nekünk!
– mondta.

Becky a kijáráshoz rohant, de a sötétben nem vette észre Pigattót, aki éppen az útjában kucorodott le a padlóra.

– Miauuuuuu! – nyávogott fel a cica, amikor a lányok keresztülgázoltak rajta, majd talpra szökkent. Az ajtó felé futott, majd eltűnt a nyílás fény-derékszögében.

– Sajnálom – suttogta Becky.

– Nem számít. Marad még neki másik hat élete
– tréfált Milly, aki jól ismerte a macskáját, és tudta, hogy most egy kis időre sértetten elvonul, de aztán a

megfelelő pillanatban újra felbukkan: a lány megsimogatja majd, és minden rendben lesz.

– Most viszont már nagyon figyelj! Halkan kell mennünk! – mondta Milly, és lábujjhegyre állt.

– Megpróbálok – felelte Becky, akiről sok jót lehetett mondani, ám a kecsesség nem tartozott az érényei közé.

Amikor a lányok végre-valahára leértek a földszintre, és Matteo komor tekintetével találták szemben magukat, máris megbánták, hogy nem bujkáltak még egy kicsit tovább odafönt.

2. *Madame X* *fashion*

– Hol voltatok, lányok? – kérdezte félig-meddig rájuk sem figyelve Milly apja.

– Bújócskáztunk, apa. Ezért nem találtál – felelte Milly ártatlanul. A háttérben az anyja és a nagynénje hangját hallotta, akik a nagyszobában beszélgettek.

– Szeretnétek uzsonnázni? – kérdezte Matteo a lányoktól.

– Ó, igen, köszönjük! – felelte Becky, aki ilyen ajánlatnak sosem tudott ellenállni.

Millynek viszont összeszorult a gyomra. Most, hogy a szülei hazajöttek, furcsa hangulatot tapasztalt a házban, és attól tartott, hogy a divatszalokban történt valami.

2. fejezet

– Minden rendben? – kérdezte.

Erre a kérdésre az apja mintha végre észrevette volna.

– Igen, kincsem.

– Anya és a nagynéném gondterheltnek tűnnek.

– A nők mindig aggodalmaskodnak, Milly. De minden a legnagyobb rendben.

Milly nem volt erről meggyőződve. Arra gondolt, hogy az apja védeni próbálja őt, ő viszont tudni akarja az igazságot.

– Á, Milly, itt vagy! – szólalt meg ekkor az anyja, aki ebben a pillanatban lépett ki a nappaliból. Az arca nyúzott és fáradt volt. – Szia, Becky!

– Jó napot, asszonyom!

– Mit történt, anya? Szomorú az arcod.

– Semmi, kincsem, csak a divatszalokban van egy kis gond.

– Miért? – kérdezte Milly rémülten. Hogyan lehetséges ez? Hiszen az új javaslata ismét sikert aratott!

– Minden Madame X hibája – felelte Nuvoletta néni, aki a testvére háta mögött felbukkant. – Ez a cselszövő kitalált valami újat, valami *abszolút soha nem látott dolgot*, ahogyan az újságoknak nyilatkozta.

Azok persze hittek neki, és most semmi másról nem beszélnek, csak erről a meglepetésnek szánt divatbemutatóról.

Milly gyakran hallott Madame X-ről, és egyszer találkozott is vele. Kövérkés, fel-tupírozott hajú nő volt, aki a kontyát olyannyira befújta haj-lakkal, hogy ha egy bogár sze-rencsétlenségére rárepül, bizto-san örökre beleragad. A frizurája olyan szilárdan állt, hogy a szél-nek sem sikerült felborzolnia.

A viselőjéről viszont nem lehetett volna elmonda-ni ugyanezt. Madame X gyakran szerepelt a bulvársajtóban a hóbor-tos ünnepségei és a szeszé-lyes jelleme miatt (igencsak gyakoriak voltak a beosz-tottaival szembeni dühki-törései), no meg a dagályos stílusának köszönhetően,

2. fejezet

holott a mondandója gyakran úgy szétpukkant a levegőben, akár a szappanbuborék.

A Merletti-házban éppen ezek miatt nem örvendett nagy népszerűségnek. És most, hogy az abszolút újdonságának ígérete miatt minden hír róla szólt, Pulviscola és Nuvoletta aggódni kezdett.

– Tudjátok, miről van szó?

– Nem, Milly drágám. Már ha egyáltalán ez az újdonság létezik.

– De ha csak kitalál dolgokat, az újságírók miért hisznek neki? – kérdezte Milly.

– Hogyan legyen miről írniuk.

– De anya, mi is két szép kreációval rukkoltunk elő!

– Igaz, de ez nyilvánvalóan nem volt elegendő, hogy sokáig élvezzük a reflektorfényt...

– Nos, szerintem a Merletti-ház ruhái a legszebbek mind közül! – mondta Becky egy szuszra.

– Köszönöm, drága! Nagyon kedves vagy – felelte Pulviscola, és megsimogatta a kislány arcát.

– És biztos vagyok benne, hogy minden elrendeződik – tette hozzá Becky.

E szavak hallatán Milly rémülten pillantott a barátnőjére, hátha elkotyog valamit, amit nem kéne.

Ugyanakkor hálásan is nézett rá, amiért ennyire szereti a családját és bízik bennük.

– Biztosan! – erősítette meg, majd megragadta a barátnője csuklóját, és kivonszolta a nappaliból.

– Menjünk uzsonnázni, Becky!

– De... Milly!

– Uzsonnaidő van! – bizonygatta a lány, és a konyhába rángatta Beckyt. Az apja, aki a nappali küszöbén ácsorgott, megütközve bámult rájuk.

Amint a konyhába értek és a hátuk mögött becsukták az ajtót, Milly elengedte a barátnője karját.

– Szabad tudni, mi ütött beléd? Ez fáj! Nézd, egészen kipirosodott a csuklóm!

– Ugyan, Becky, ez semmiség. Bocsáss meg nekem, de attól félttem, hogy többet mondasz majd a kelleténél...

– Ilyen veszély nem fenyeget. Nekem soha semmi nem csúszik ki a számon – felelte Becky dölyfösen.

Milly kétkedő pillantást vetett rá.

– Kártérítésként a csuklód miatt extra szelet cseresznyetortát kapsz, egy jó nagy pohár kakaóval.

– Benne vagyok! – felelte Becky elégedetten.

Milly vágott egy szelet tortát, és egy villával együtt egy kistányérra tette. Kivette a tejet a hűtőből,

2. fejezet

teletöltött két csészét, aztán hoz-
zá tett három-három kiskanál ka-
kaót, összekeverte, tett
bele még egy csipet
vaníliát meg egy
csipet fahéjat,
és... íme: kész
a délutáni cse-
megéjük.

– New Yorkba kell mennem – sut-
togta Milly, amint az uzsonnát befejezték.

Becky, az ajka fölött mókás kakaóbajusszal, meg-
kérdte: – Úgy érted, a varázsruhák segítségével?

Milly bólintott. – Biztos vagyok benne, hogy van
egy olyan, amely oda tud vinni.

– Miért éppen New Yorkba?

– Emlékszel a Bond Streeten álló Merletti Divat-
házra, amelyről meséltem neked? A londonira?

Becky bólintott.

– Mondtam már neked, hogy amikor ott jártam,
éppen költözködött.

– New Yorkba!

– Pontosan.

– És azt gondolod, ha odamész, találsz majd valami fontos nyomot? – kérdezte a kislány csillogó szemmel.

– Azt gondolom, kell lennie valaminek, egy titoknak, ami a fehér szekrény összes ruháját összeköti a családommal. És elképzelhető, hogy a válasz éppen a New York-i divatházban rejlik. Ezenkívül találni akarok anyának meg a nagynénémnek egy új ötletet. Nem bírom tovább őket ilyen szomorúnak és aggodalmasnak látni.

– Akkor mire várunk? Menjünk, kutassuk át a szekrényt! És ha van egy New York feliratú ruha, mi biztosan megtaláljuk.

Becky lelkesedése felbátorította, így hát Milly leszedte az asztalt, aztán a legfelső emeletre vezette a barátnőjét. Lábujjhegyen osontak fel, bár Milly szüleit túlságosan lefoglalták a saját gondjaik, semhogy velük törődjenek.

